

“Apostem per un pacte entre CiU, ERC i Reagrupament”



Ramon Carner també dirigeix l'empresa Àpats Food. Ha preparat lots de Nadal dedicats a personatges històrics dels Països Catalans.

Ramon Carner (Sant Feliu de Codines, Vallès Oriental, 1966) és president del Cercle Català de Negocis, una organització d'empresaris i professionals que aposten per la independència de Catalunya. S'ha presentat en societat aquesta setmana. El 1989 Carner va crear l'empresa Àpats Food, que, entre més productes, comercialitza el whisky Jaume I.

Què us ha dut a crear una associació empresarial que té per objectiu fer pressió perquè els polítics apostin per la independència de Catalunya?

—Que hem pres consciència que, en un mercat global, sense un estat propi i sense un govern que doni suport a

l'empresa del país no podem fer reeixir les nostres empreses. Els nostres avis van assumir una derrota, i els nostres pares van assumir una por i una transició. Però ara els nets ens adonem que el futur no va per aquí.

D'aquí a pocs anys, el mercat serà totalment global, i tots els empresaris

que s'entestin a continuar venent només al mercat espanyol per aquest encaix que suposadament els catalanistes van fer, fracassaran.

—Els empresaris independentistes surten de l'armari?

—Catalunya sempre ha tingut empresaris que han treballat pel país, pot-

ser d'amagat. Però és comprensible, perquè després de quaranta anys d'una dictadura feixista, a tota la societat civil –inclosos els empresaris– s'hi va instal·lar la por.

Els catalans sempre hem ajudat el món, i en el moment que els polítics van decidir, ara fa trenta anys, de donar un nou impuls a Espanya, els empresaris catalans van assumir que havien de col·laborar a fer progressar aquesta Espanya. Però ara hem vist que aquest pacte de la transició és una ensarronada. Catalunya ha perdut posicions entre les comunitats autònomes i també a Europa. Som una comunitat autònoma pobra.

—L'empresari, en principi, es mou per obtenir beneficis. I això no lliga gaire amb mullar-se políticament en el cas de Catalunya.

—Això es diu, però no és cert. L'empresari català de principi del segle XIX va fer la revolució industrial després d'Anglaterra i, amb els diners guanyats, es va bastir la Renaixença. Els moviments potents dels industrials catalans sempre han tingut un component clar de reforç del país, perquè l'empresari català sempre és molt conscient que, a més de fer anar endavant el seu negoci, ha de contribuir a reforçar el país.

A final del XIX, amb el comerç amb Amèrica, els catalans tornem a crear capital i aquí neix el modernisme i el primer tren. Després, a principi del XX, la nova revolució del tèxtil crea grans fortunes i això es tradueix en un nou enfortiment del país, que és el catalanisme. Per tant, la història ens dona la raó quan defensem que Catalunya sempre ha tingut empresaris amb consciència nacional.

—I després del catalanisme, ha de venir alguna cosa més, per continuar la història.

—És clar, però si no tenim una força empresarial potent que es guanyi la vida en aquest país, la seva activitat no es tradueix absolutament en res. I bé, com que tenim una classe política disminuïda, Madrid ens afebleix permanentment i nosaltres ens hi posem de cara perquè peguin amb més comoditat.

Arran d'aquesta situació, el CCN entén que cal crear un poder econòmic català una altra vegada, que s'ha de

basar en la petita i mitjana empresa de Catalunya.

—Catalunya ja té un poder financer forçat potent. No serveix?

—No, perquè no té interès a estirar cap a un estat propi. La gent ha de saber que sense un poder econòmic català al darrere el país no se'n sortirà.

—Els polítics catalans, d'ençà de la transició, han vist clar que s'havia de recuperar aquest poder econòmic?

—No, perquè, realment, allò que Franco va dir abans de morir –que ho deixava tot ben lligat– era cert: va deixar tots els llaços econòmics perquè Catalunya continués blocada i no pogués ressorgir.

—En trenta anys de democràcia, els governs de Catalunya no han pres consciència que cal un poder econòmic català com reclama el CCN?

—No, Pujol és hereu del catalanisme polític, aquell catalanisme que diu que Espanya és negoci perquè els catalans som molt treballadors i a Espanya ens compraran els nostres productes. Fabricar per vendre al mercat proper era la cosa més lògica a principi del segle XX, però ara som al segle XXI i Espanya ja no és negoci. Pujol i els polítics d'ara encara han fet l'últim intent d'encaixar amb Espanya, seguint la trajectòria dels nostres avis.

—I no acaba d'encaixar.

—Catalunya ha comès molts errors en la seva història, i un dels més greus ha estat pactar des de la perspectiva que és petita. I així sempre hi acabes

perdent. Per això hem acabat essent petits i menyspreats. Un exemple clar: durant la transició ens vam equivocar pactant un sistema de finançament que ens va portar a una espoliació fiscal brutal.

—Catalunya ja té un nou model de finançament. No és vàlid, per a emprendre el camí que proposeu?

—És una altra ensarronada. Tots els economistes lúcids del país asseguren que no servirà de res, perquè no compleix els tres principis reconeguts a l'Estatut: bilateralitat, ordinalitat i l'Agència Tributària Catalana, que ja no hi és. Quin mèrit té que ens donin 2.500 milions l'any quan se'ns n'emporten 22.000?

—El Govern de Catalunya, integrat pel PSC, ERC i ICV, l'ha donat per bo. Només ha protestat CiU, que precisament va pactar l'Estatut i les línies bàsiques del finançament amb Zapatero.

—Doncs el govern s'equivoca, és evident. Si no se n'ha adonat encara, aviat ho farà.

—L'Estatut resta pendent de sentència per part del TC. Quina reacció penseu que ha de tenir Catalunya en cas que es modifiqui el text?

—El Cercle Català de Negocis treballa amb la perspectiva que tindrem abans la independència de Catalunya que no la sentència.

—Què dieu? Si teniu raó, s'han acabat tots els maldecaps dels polítics que ara discuteixen sobre quina resposta s'ha de donar en cas que el Constitucional retalli l'Estatut!

—A nosaltres, la sentència del Constitucional sobre l'Estatut no ens preocupa gens. No volem l'Estatut, anem a buscar l'estat. Per tant, no podem perdre ni un segon amb un tribunal espanyol que modifica una llei sotmesa a la Constitució espanyola.

La força de la societat civil –que ha impulsat les consultes per la independència– i dels empresaris ha agafat una embranzida tal que podem assolir les nostres fites abans de la sentència del Constitucional. La societat catalana ha arribat a un punt de no-retorn en què veu molt clar que ara ja no pararem.

—Els polítics també són en aquest "ara ja no pararem"?

—No gaire, no. En aquest context de no-retorn i de bloqueig nacional i



JORDI PLAY

Ramon Carner és president del CCN.

econòmic del país, com a empresaris, volem crear aquest grup de poder econòmic, com tenen les democràcies avançades. Als EUA va ser un *lobby* econòmic, que va posar Obama al capdavant, perquè sabien que necessitaven un perfil sòlid que donés confiança a un país que era a punt de tenir l'ensorrada financera més gran de la seva història. Els empresaris sabien que no podien posar-hi qualsevol persona que amb un comentari imprudent espatllés el país, no podien deixar aquesta decisió a mans dels aparells dels partits. Obama és un producte dels *lobbies* econòmics.

—**I qui ha de ser l'Obama de Catalunya?**

—No es tracta de personalismes, sinó de projectes conjunts de país. Entenem que hi ha d'haver una suma de partits nacionals catalans que tinguin majoria de diputats al Parlament de Catalunya.

—**CiU i ERC ja tenen majoria absoluta al Parlament.**

—Sí, però ara la societat civil els collarà molt. Queda un any per a les eleccions, i nosaltres ja fa un any i mig que treballem en aquest sentit.

—**Confieu realment que aquestes forces es posin d'acord?**

—Apostem clarament per un pacte entre CiU, ERC i Reagrupament, i si hi ha alguna altra formació que vol l'estat propi, fantàstic. Volem ser el grup de poder que els faci sumar.

“Treballem amb la perspectiva que tindrem abans la independència que no la sentència”

—**Ja ho saben, aquests partits, que voleu que sumin?**

—Hem parlat amb Artur Mas i amb Joan Carretero, i estem pendents de reunir-nos amb Joan Puigcercós. A tots els demanem el mateix compromís, que incloguin una compromís en el seu programa electoral: que en el moment que hi hagi una majoria de diputats nacionals al Parlament pactaran pel bé del país i declararan la independència.

—**Què us han respost CiU i Reagrupament?**

—Carretero hi està d'acord, i Artur Mas ha dit que s'ho rumien.

—**Quin suport té el Cercle Català de Negocis del teixit empresarial del país?**

—Comptem amb molts empresaris de l'exterior, néts i fills de catalans que van marxar a l'exili i que ara aporten finançament i suport. Ens diuen que els seus avis van haver de marxar, i que per tant ara ells retornen a Catalunya la seva força per contribuir a la indepen-

dència. Creixem molt, i volem acabar l'any 2009 amb un miler d'empresaris afiliats. Ara en tenim uns 500 i hem engegat una campanya perquè cada afiliat en porti un altre abans d'acabar l'any.

—**El projecte del CCN de segur que desperta recels en determinats sectors empresarials.**

—Som empresaris de pimes, no som elits econòmiques. Però entenem que aquestes elits econòmiques han d'acabar prenent consciència del seu país. Perquè si un empresari, a banda de rendibilitzar el seu negoci, no es preocupa del seu país, deixa de ser empresari per convertir-se en un treballador inconscient. La nostra proposta és potent i engrescadora, i alguns la veuen amb temor.

—**Qui us mira amb temor?**

—De fet, hem tingut infiltrats en reunions del Cercle Català de Negocis, que ja han marxat perquè han vist que no podien desactivar-nos. Infiltrats de partits i d'organitzacions econòmiques que pretenien rebentar-ho. Malauradament per a ells, tenim les idees molt clares. Val a dir, però, que també hem tingut bona resposta per part de molts actors socials i empresarials que ens han escoltat amb interès, des del Parlament de Catalunya fins a algunes patronals empresarials.

Gemma Aguilera

Breus

La CAM obri la porta a una fusió amb Bancaixa

El serial en què s'ha convertit la hipotètica fusió entre CAM i Bancaixa va viure la setmana passada l'enèsim capítol, quan el conseller d'Economia Gerardo Camps insinuà que, en cas d'acomplir-se la unió, la seu operativa i fiscal de l'entitat resultant seria a Alacant. La declaració del representant de la Generalitat, tota una concessió a favor de la CAM, que és l'entitat més refractària a l'operació, va suscitar la reacció dels responsables de la caixa alacantina. El seu president, Roberto López Abad, va insinuar a preguntes dels periodistes que aquest fet podia obrir les portes a una



Els president de Bancaixa i CAM, al voltant de Gerardo Camps.

fusió que fins ara havien rebutjat de soca-rel. Ara bé, la proposta de Camps també ha aixecat reaccions contràries, procedents de València i Castelló, on hi ha la seu fiscal i social de Bancaixa.

Novè mínim històric de l'euríbor, que cau a l'1,23%

Els hipotecats es beneficiaran d'una nova caiguda de l'indicador de referència dels crèdits hipotecaris, que al novembre s'ha situat en l'1,231%. Això vol dir noves rebaixes de les quotes, especialment si la revisió és anual, perquè fa un any l'euríbor era al 4,3%. D'aquesta manera, en una hipoteca mitjana de 200.000 euros a trenta anys i amb un diferencial del 0,5% la quota s'abaratirà d'uns 340 euros. Ara bé, cal tenir en compte l'existència de l'anomenada clàusula de terra, que en determinades hipoteques limita la baixada de l'euríbor amb topalls.